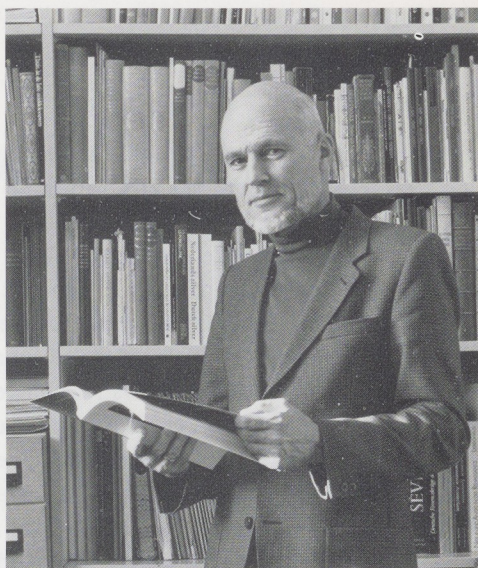

Bij het afscheid van drs. A. L. den Blaauwen

Op 1 januari 1988 nam drs. A. L. den Blaauwen als directeur van de afdeling Beeldhouwkunst en Kunstnijverheid afscheid van het Rijksmuseum. Daarmee kwam een einde aan zijn 33 jaar lange museale loopbaan.

Op 1 april 1955 trad hij in dienst van het museum als adjunct wetenschappelijk ambtenaar met als opdracht de bewerking van het Saksisch en overig porselein uit de omvangrijke verzameling Mannheimer. Dat onderwerp heeft hem nooit meer losgelaten: door intensieve bestudering van het Meissen in het eigen museum en in vele andere collecties over de hele wereld heeft hij zich ontwikkeld tot één der voornaamste kenners van deze materie. Maar al vanaf het begin reikte zijn belangstelling veel verder. Niet alleen het gehele zo brede terrein van de kunstnijverheid boeide hem in al zijn facetten, maar ook op andere gebieden, zoals de architectuur, de Aziatische kunst en de moderne kunst, breidde hij zijn kennis zozeer uit dat hij zich in menig opzicht met de specialisten kon meten.

Nadat Den Blaauwen zijn universitaire studie in Leiden in 1960 had afgesloten, werd hij benoemd tot wetenschappelijk ambtenaar en in 1964 volgde hij Th. H. Lunsingh Scheurleer op als hoofd van de afdeling Beeldhouwkunst en Kunstnijverheid. Hij heeft deze grote afdeling dus bijna 25 jaar geleid, vanaf 1975 in de rang van directeur. Al die tijd heeft hij een buitengewoon actief aankoopbeleid gevoerd, waardoor de verzameling met vele aanwinsten van hoog niveau is verrijkt. Meubelen, beelden, zeer veel zilver, glas, textiel en natuurlijk ook ceramiek: op elk gebied werd met veel succes aangekocht. Vanaf 1968 ging zijn belangstelling daarbij in het bijzonder uit naar de kunstnijverheid van de late 19de en vroege 20ste eeuw. Het betekende voor het Rijksmuseum een nieuw verzamelgebied, dat hij noodzakelijk achtte omdat hij inzag, dat een gat dreigde te ontstaan in de continuïteit van de Amsterdamse verzamelingen, toen het Stedelijk Museum zich vrijwel uitsluitend op de na-oorlogse periode ging richten. In 1972 legde de afdeling in een succesvolle tentoonstelling verantwoording af van vijf jaar verzamelen op dit gebied, een activiteit die daarna steeds is herhaald. De tentoonstelling in 1972 ging vergezeld van een speciaal nummer van dit Bulletin.

Ook andere tentoonstellingen kwamen onder Den Blaauwen tot stand: twee presentaties van tegels uit eigen bezit, *Geweven boeket* in 1972, de David en Bathseba-tapijten in het-

zelfde jaar, Engels Delfts aardewerk, de Schiotling-tentoonstelling, de grote tentoonstelling van Nederlands zilver in 1979-'80, die tevens in Boston en Toledo te zien was, Adriaen van Wesel en Ierse kunst.

Zijn grootste aandacht en zorg lagen weliswaar bij de vaste opstelling in de vele zalen van de afdeling, die steeds een niet aflatende aandacht vergen, maar toch heeft hij met een tentoonstelling afscheid van het museum genomen: Loosdrechts porselein 1774-1784. Deze tentoonstelling werd op 26 februari geopend en pas bij die gelegenheid nam Den Blaauwen officieel afscheid. De feestelijke presentatie van het door hem zo geliefde porselein, vergezeld van een voortreffelijke catalogus die voor een belangrijk deel van zijn hand is, vormde daartoe een passende en gedenkwaardige aanleiding.

Van de werkzaamheden die Den Blaauwen buiten het verband van zijn afdeling heeft verricht, moet in het bijzonder zijn jarenlange inzet voor dit Bulletin worden gememoreerd. Sinds 1964, aanvankelijk als lid van de redactie en vanaf 1976 als redacteur van de aanwinstenrubriek, heeft deze veel zorg vergende publicatie mogen profiteren van zijn met grote precisie verrichte redactionele arbeid.

Hiermee nemen we ook met het gedrukte woord afscheid van Den Blaauwen, de bevolgen conservator en hartelijke collega, wiens grote kennis en deskundigheid respect afdwingen. Zijn vooruitziende blik op het terrein van verzamelen zal, naarmate de jaren verstrijken, nog grotere waardering oogsten dan nu reeds het geval is.

S. H. LEVIE